

Jul-kusen

eller

Mågarne.

En Stockholms - händelse.

[af Carl Olof Gravallius]

STOCKHOLM,
tryckt hos OLOF GRAHN, 1819.

J u l k u s e n .

Men, min bästa Fredrika, sade Bruks-Patron P**, i det han med ena handen tillslöt locket af sin skrifbyrå och med den andra sakta sköt ifrån sig sin kära äkta hälft, som tämligen nära trängt honom på lifvet; finner du icke sjelf orimligheten af en sådan proposition? Hvad! mina tillkommande Herrar Mågar vilja gifva sina Fästmör Julklappar, och Pappa skall dertill bestå penningarna? Min själ man nånsin skulle hört något löjligare. Nej, vilja de gunstige Herrarna dansa, så få de hålla sig musik sjelfva; af mig få de ingen fyrk.

Hvilka bondaktiga tänkesätt! invände hans Fru, hvilka efter 3 månaders vistande i Stockholm, långt för detta borde vara utplånade. Begriper du icke, att här ej är fråga om att *skänka* dem dessa penningar? Kammar Rådet vill gifva Louise ett par brillants örhängen, och Lieutenanten belägga sin väg till Sophies

lilla hjerta med en Turkisk matta, det vi säga en shawl, samt starkt fastbinda sig med ett äkta pärlband. Den förre har, som han sjelf försäkrat mig, ett helt års lön innestående i Stats-Contoiret, men som han ej på sjelfva Julafton kan få ut. Lieutenanten har blifvit duperad af Arrendatorn till hans Boställe, men får i nästa vecka ut hvad hans goda hjerta hittills afhållit honom ifrån att med stränghet utkräfva. Det vore ju en grymhet utan exempel, att neka så honetta personer en försträckning af lumpna 500 R:dr Banco hvardera, som dessutom användas till vår egen fördel.

BruksPatron menade, att hans döttrar, utan alla främmandes presenter, hade hvad de behöfde; och efter hans vilkor tilläto det, vore han beredd att sjelf gifva dem allt hvad som ej för mycket kunde reta deras fåfänga och ingifva dem en skadlig egenkärlek.

Men, återtog Fru P**; då vi nu blifvit så lyckliga, att för våra barns bästa kunna tillbringa Vintrarna i Stockholm, finner du väl, min hjertans Gub-

be, att vi måste taga seden dit vi komma. En present af en Far eller af en Man *du bon ton* äro tvenne helt olika saker. Huru fadd låter icke på frågan: af hvem har du fått den eller den nipper? det kärfva svaret: *af min Far*, ifrån en Flickas läppar, som redan har sina 17 år?

Gud ske lof våra Flickor behöfva ej exponera sig för denna förödmjukelse! Tänk deremot, hvilken triumf att kunna besvara Systrarnas utrop: Min Gud, min söta! hvar har du gjort acquisition af denna superba aigrette, eller detta allrasötaste montre med ett vårdslöst: af Kammar-Rådet H** eller Lieutenant R*. Hör då hviskningarna från alla sidor: Det är han med knollriga peruken, eller han med de smala frackskörtena, eller han med stora mustacherna, som dansade så förtvifladt på Amaranthen i Lördags. Se der, min vän, hvad som i Stockholm skaffar flickor reputation, och omsorgsfulla föräldrar böra väl framför allt hafva afseende på en så angelägen sak?

Gubben blåste röken i höga virflar ur sitt stora sjöskumshufvud, hvil-

ket likväl ej kunde för hans skarpsynta Maka helt och hållet bortskymma det moln, som började uppstiga på hans panna. Med snabb tunga skyndade hon därför att förekomma det hotande skyfallet:

Dessutom min bästa Man! Hvem vet om de unge karlarne just ämnat använda alla penningarna för flickornas räkning? Redan för längre tid tillbaka har jag hört KammarRådets afsigt att göra dig en kär surprise genom en kista af den tobaken, som du så begärligt rökade hos honom, och han hade gjort det då genast, om han icke, som han sade, just då för ögonblicket varit i bokardo. Lieutenanten har deremot förtrott Sophie, att han skulle göra *den söta Gubben*, såsom han kallar dig, en cadeau af ett slags pip-hufvud, som ännu fattas i din samling.

Verkligen? utbrast BruksPatron med klarnad blick på sin stora piphylla, och hans hand höjde sig ovilkorligt till pulpetnyckeln. Min själ, om jag ansett den pojken i stånd att skilja sjöskum ifrån krita.

Under varma försäkringar af hans Hustru, om hans misstag i detta afseende och de unga Herrarnes beredvilighet att gifva *all möjlig säkerhet* för de penningar de kunde erhålla, öppnades småningom åter den tillåsta pulpetklaffen, en lönnlåda sprang upp och tvänne sköna Bancosedlar på 500 R:dr rycktes ur sin lugna hvila, att ibland verdens stormar i egentlig bemärkelse erfara många vexlingar. Med glädje mottog Fru P** de efterlängtade vännerna, gömde dem huldt i sitt eget sköt, klappade sin Gubbe på kinden, och trippade förnöjd sina färde.

Under det Fru P** hastar att i sina protegéers händer öfverlemna sin dyrbara depôt, och BruksPatron hemligen harmas att åter hafva blifvit snärjd af sin hustrus list, begagnom tillfället att göra oss litet närmare bekanta med personerna i denna uppbyggliga berättelse.

BruksPatron P** var en af dessa ofaçonerade Män, som ännu här och der gifva oss ett någorlunda begrepp om våra förfäders uppriktighet och o-

konstlade seder. Genom ett fördelaktigt gifte hade han för 20 år tillbaka blifvit ägare af ett skönt Jernbruk i en aflägsen Provins, genom hvars kloka bedrifvande och sitt tarfliga lefnadsätt, han ansenligt ökat sin förmögenhet. Gift med en Hustru, hvars ungdomliga fåfänga, under ett långt vistande på Landet, endast då och då haft en sparsam näring, hade han framlevat en betydlig del af sitt lif i bekymmerlös glädje, och ett förargligt uppträde med en GardesCapitaine i början af hans äktenskap hade aftvungit hans verkligt tillgifna hustru löftet att icke vidare störa detta lugn genom några nya utflykter till Hufvudstaden. Trenne barn, en son och två döttrar, voro deras hopp för den glädjelösa ålderdomens dagar. Den förre, som var ämrad till Fadrens metier, hade under privat information inhämtat de för detta ändamål nödvändigaste kunskaper, och de sednare, utan att vara obildade, hvilket Mammans och la Bonnes förenade bemödanden förekommit, ägde likväl icke, efter Modrens mening, denna finare *tact* af lefnads-vett, som endast i de större cirklarna förvärfvas. Dessutom skulle de nu äf-

ven snart *försörjas*, då Louise var 18 och Sophie 16 år, och naturligtvis var det endast i Stockholm man kunde finna *convenabla partier*. Hvilka giltiga skäl att bringa ett gammalt project om återflyttning till Hufvudstaden å bane! Men detta var ej så lätt verkställt, som projecterat. Pappa påstod, att en flicka, som vore uppfödd på landet, gjorde bäst att äfven derifrån taga sig en man; att Stockholms sött läspande Kavalierer alla tillsamman icke vore värde en Kohlryss, med mera dylikt dumt snack, som den träaktiga Gubben vågade anföra. Likväl, då tiden nu hade undanröjt egentliga skälet till hans fordna o-vilja för Stockholm, besegrades slutligen lyckligt alla hinder, ett skönt Hus inköptes i Staden, och knappt hade de första höstlöfven börjat affalla, förrän Gubben suckande måste öfvergifva sitt kära B**, och med sin otåliga familj tåga af till en för honom nu mera okänd värld.

Den rike BruksPatronens Hus blef snart en samlingsplats för alla Stockholms eleganter. Här gafs mat både middagar och aftnar, godt vin flöt i

ymnighet, en artig värdinna, ett par småtäcka flickor och en värd, som hvarje eftermiddag lemnade den muntra Societén *fritt spel*, då han aflägsnade sig för att med ett par återfunna ungdomsvänner slå ett slag i brädet: behöfdes väl mer för att göra detta Hus lustert och frequenteradt? Naturligtvis kunde sådana Mamseller i ett sådant Hus ej länge sakna tillbedjare. KammarRådet H**, som förstod konsten att vid hvarje yttrad artighet vördnadsfullt kyssa hennes Nåds, Fru BruksPatronessans hand, och en gång heligt bedyrat, att sjelfva Hof-Marskalken K** icke hade en elegantare mobilier, blef snart Louises utkorade, icke just i följe af hennes eget lilla hjertas utslag; men Mamma hade försäkrat, att ett Råd vore ett verkligt högdjur. Den kunde, i stöd af sin kända skicklighet, lätteligen få en stjärna, blifva Landshöfding &c. &c., och Louise försäkrade rätt näivt, att hon ej hade något att invända emot KammarRådets väntade proposition. För Sophie var saken mindre lätt uppgjord. Man vacklade länge emellan flera föreslagna, tills slutligen en lycklig händelse förskaffade Lieutenant R* en efterlängtd öfvervigt. Han hade

nemligen vid ett tillfälle, då han visste Vårdinnan i Huset ej vara långt ifrån honom, med en kratted bekräftat för en kamrat, att man lätteligen kunde taga Modren för en Syster till de unga Damerna, och att man måste vara på sin vakt emot elden i hennes lifliga blick. Ifrån detta ögonblick var hans lycka afgjord och, ehuru kanske aldrig öfver egentliga fiender, kunde dock Hr Lieutenanten nu skryta af en seger öfver afundsfulla competitorer.

Efter dessa underrättelser, som torde gifvit Läsaren ett någorlunda begrepp om hufvud-actörerna i detta skådespel, återtagom filen af vår afbrutna berättelse.

Ifrån sin Mans kammare begaf sig den triumferande Fru P** till matsalen, der all ungdomen, nemligen hennes son Wilhelm, en enfaldig yngling om 19 år, hennes bägge döttrar, KammarRådet och Lieutenanten, voro församlade. Den förre af dessa sednare satt försänkt i djupa betraktelser, bredvid Louise, som klinkade på sitt fortepiano under det den sednare för Cou-

sine Sophie exequerade ett jet de battu af Ambrosiani från sista balletten, så att glas och tallrickar skallrade i skänken. Med ett betydningsfullt ögonkast kallade hon dem att följa sig i sitt Cabinet, hvilket de äfven, lika så villigt som vördnadsfullt, genast efterkommo.

Knappt hade de unga flickorna hunnit meddela hvarandra sina gissningar öfver det hemlighetsfulla i detta uppförande, och Wilhelm sakta smugit sig till Cabinettdörren, för att lyssna hvad som innanföre förhades, förr än Lieutenanten, till den stackars gossens icke ringa förskräckelse, störtade ut såsom om en oförmodad krutrök i Cabinetet hade ränt honom i näsan, kastade på sig hatt och kappa och försvann. I hans fotspår trippade den modesta KammarRådet lätt och mysande, gjorde för damerna en zirlig compliment, vinkade åt Wilhelm att följa sig, och inom några sekunder voro begge ur ögnasigte.

Dagen för dessa märkvärdiga uppträden var sjelfva Julaftonen år 18.. på förmiddagen. Jag öfverlemnar åt läsarens egen imagination att uppfatta

föreställningen af alla mamsellernas ljufliga speculationer, alla mammas halfqvädna visor, alla anstalter för aftonens nöjen och alla atrapper, som af Berglund buros och återburos emellan marknadsståndet och BruksPatrons hus. Ingen dag är så lång, att den icke slutligen lider till aftonen, säger ordspråket, och med klappande hjertan sågo Louise och Sophie den stund ändtligen nalkas, som skulle realisera alla deras glada förhoppningar.

Med tusende återbrutna strålar sprider den med hvita vaxljus rikt besatta kronan ett klart sken till hvarje vinkel af BruksPatronessans stora förmak. Sjelf hvilar hon vårdslöst på den mjuka ottomanen, under det hon gör några afbrutna frågor till tanterna Barbro, Ursula och Beata, som i svarta storrosiga sidensargeklädningar med spetsmanchetter vid armbogarna, redan infunnit sig för att efter så många år åter få, såsom de sade, den hugneliga glädjen att begå en Julafton i den hederliga bror Henriks hus. BruksPatron tyckes i forcerade marcher härs och tvärs öfvet förmaksgolfvet vilja gå

undan en förföljande ledsnad. Louise gäspar emellan det hon tittar bakom rullgardinen, och Sophie bladdrar mekaniskt i Nouvelle-Bibliotheket. Men hvar håller Wilhelm och de bägge pickelhäringarne till? utbrast ändtligen Gubben något häftigt. Bevars! Klockan har nyss slagit 7, och i de Societeter vår sons vänner bevista, kommer man hellre något sent, än allt för hitida, svarade hans fru med en sidoblick på tanterna. Kan man då icke få théé? Allt för gerna, min vän. Berglund! tyll på kannan.

Théet serveras. Sophie orkar ej dricka och Louise hade så nära släppt sin kopp af förargelse öfver tant Ursulas ödmjuka förfrågan, hvar den gode Herr CommescheRådet och den älskeliga Herr Capiten mände sig uppehålla, som ännu ej infunnit sig vid den glada högtiden.

Aftonen, den sköna, så högt efterlängtade aftonen framskred, och allas ögon riktades ännu alltid förgäfves till dörren vid den minsta knäp. Kl. slog half 10, och sjelfva BruksPatronessan, som

hittills sökt bibehålla contenancen, började blifva orolig. Men en lycklig tanke fördref snart denna obehagliga känsla. Utan tvifvel vill man göra oss en glad surprise. Det är ju så trivialt, att på vanligt sätt komma och efter gamla slendrianen slunga in sina häfvor, såsom ville man krossa benen på dem som äro innanföre. Män af snille hafva alltid nya uppfinningar. Man afbidar bordstimman för att efter lång väntan så mycket angenämare öfverraska oss. Så är det, så är det, ropade hon högt och slog händerna tillsammans af glädje öfver sin spetsfundighet. Berglund! bordet fort serveradt; vi måste straxt hafva mat.

Värdinnans återvunna munterhet spridde sig till de öfriga, och då Gubben såg den härliga Julkusen med sina vördiga lockar och ringfläta öfver magen, enligt gammal plägsed placerad midt på bordet, försäkrade han, att han nu vore likaså glad, som då han för många år tillbaka dansade minnette med Cousine Beata på Piperska murn. Blott Wilhelms frånvaro bekymrade honom; men genom Mammans försäkran, att det allt hade sina giltiga skäl, och

att han straxt skulle komma hem, skingrades äfven detta lätta moln. Nu dånar ett häftigt slag på porten. En häftig sprittning genomilar, såsom ett electriskt slag, Louise och Sophie. Flickor, säger Modren, visen er nu ej för mycket öfverraskade, om något oförmodadt inträffar. Man kommer emellertid traporna uppföre, det gripes i salslåset, dörren går upp, nu . . .

Det är ej värddt ni klär ut er, vi känne er redan, utropade de begge flickorna uppspringande då en karlfigur trädde genom dörren. I ett språng voro de begge vid hans sida, och se — framför dem stod Wilhelm utan hatt och öfverrock, med uppsväldt ansigte och den jemmerligaste uppsyn i verlden.

Nej, men detta går nästan för långt, utbrast Fru BruksPatronessan, då hon hunnit sansa sig och såg sina döttrar bleknande stödja sig vid hvar sin stol. Wilhelm, är du ensam, eller kommer någon annan gyckelmakare efter dig?

Med

Med skygg blick tittade ynglingen bakom sig och drog sig med synbar fruktan, likasom för att söka skydd för en förföljande fiende, bakom sin Fars rygg.

En god stund förflöt innan Wilhelm hunnit hämta sig så vida, att han med någorlunda sammanhang kunde berätta orsaken till detta comiska uppträde. Slutligen började han, och hvem var uppmärksam, om icke Tanterna, som, likt gåskarlar, utsträckte sina långa halsar, att ej förlora ett enda ord? För att ej trötta Läsaren, vilja vi endast summariskt anföra det väsendtligaste härutaf:

”Hemifrån hade han i förmiddags åtföljt Bror H* hem till honom, hvar-est de i glädje och munterhet ätit middag tillsammans. Knappt var denna slutad och Bror H* hade börjat göra sin toilette för aftonen, förr än några starka slag på salsdörren tillkännagafvo någon obehörigs ankomst. En för honom obegriplig åtbörd i en onaturlig grining och knytt näfve af Bror H* hade hos Wilhelm väckt farhåga om

en honom hastigt påkommen attack af galenskap, hvilken tanke aftvingat honom ett högt rop, hvarefter han genom salsdörren ville söka sin räddning i flykten. Härvid inkommo tvänne Herrar af skarp uppsyn, som straxt på tröskeln möttes af Bror H*, med utrop: Efter helgen, efter helgen, mina Herrar; man liquiderar icke sina Skräddare och Skomakare på sjelfva Julafton. Vi äro hvarken Skräddare eller Skomakare, hade desse svarat helt lugnt, under det de ur västfickorna uppdrogo hvar sin silfverpenning, som vid hastigt påseende tyckts Wilhelm vara ett par belönings-medaille, ehuru något större än dem han hittills sett *). Åsynen af dessa talismän hade på Bror H* haft en besynnerlig verkan. Han skiftade synbart färg, började complimentera för Herrarna i en toffel och en stöfvel, frågade om han ej skulle få lof

*) Den beskedlige Wilhelm måste här visserligen sett i syne. Slotts-Canzlie-betjeningen lærer, vetterligen, ej nyttja samma distinctionstecken, som Polis-betjenterna; om icke ett par af dessa sednare vid detta tillfälle åtagit sig de förres ärende?

att bjuda dem en *risp m. m. d.* Desse tycktes ej göra mycket afseende på hans compliment, utan framräckte ett papper, hvarvid Bror H* yttrat: det skall allt blifva riktigt, men för ögonblicket är det mig icke möjligt. Nå då torde Herrn vara god och följa oss, hade de främmande sagt med sträf stämma. Förgäfves slösade han på dem de artigaste ordalag, förgäfves bjöd han dem en skön sedel, på 500 R:dr Banco: (En skarp blick af BruksPatron på hans hustru ökade här rodnaden på hennes kinder, och gjorde henne helt darrande) Hela summan, eller... Ni förstår oss väl. Alla invändningar voro nu uttömda. Hastigt och lustigt måste Bror H* åter ikläda sig sin aflagda costume och följa de stränga Herrarna.

Dels af nyfikenhet, dels ock på Brodren H*s enträgna begäran, som vid sin nedkomst på gatan tagit honom förtroligt under armen, under det de okände Herrarne följde straxt baketter, hade Wilhelm följt med, oaktadt Bror H* ej velat säga honom hvart det skulle bära af. Tåget skedde öfver Stora Nygatan, Stora Kyrkobrinken uppföre, till

det stället vid Kongl. Slottet, hvarest vakten står. En af de okände hade här lemnat ett papper till vakthafvande Officern, som efter dess genomläsande med en verklig Stentors röst ropat liksom upp åt taket: Post, porten opp! hvarefter Bror H*, tillika med de bägge okände, försvunnit i den smala trappan till öfra våningen."

Här afbröts Wilhelms berättelse af Faster Barbro, som nu påminte sig det hon verkligen lofvat, att i afton, om än aldrig så sent, besöka Syster Agneta, som var illa sjuk, och som Moster Beata hastigt blifvit angripen af en svår tandvärk, vore hon äfven beredd att begifva sig hem.

Ni måtte väl för f. n i våld låta oss komma upp från bordet, innan Ni ränner edra färde, brummade Bruks-Patron. Men för tusan, Faster Ursula, hur ser Ni ut?

Allas ögon rigtades nu på Tante Ursula. Den hedersgumman hade, af bara lutter häpenhet, allt sedan Wilhelms ankomst glömt svälja hvad hon då redan hade i munnen, hvilken in-

advertance melerat hennes svarta klädning med mucher af åtskilliga färger öfver hela bröstslappen.

Sedan tandvärks-paroxysmen gått öfver för Tante Beata, Tante Barbro åter utsträckt sin långa hals till vidare afhörande, och Tante Ursula, så godt det lät sig göras, med serveten putsat sin ofvandel, började Wilhelm åter, på sin Fars befallning, trots alla Modrens vinkar och grimacer, sin afbrutna berättelse.

"Ifrån Högvakten hade han directe begifvit sig till Lieutenanten, Brodren R**, för att berätta hvad som tilldragit sig, och söka hjälp, efter han nog märkt, att Bror H* sett något ledsen ut då han skiljdes ifrån honom. Men åt Wilhelms rörande berättelse om hvad som nyligen tilldragit sig, hade denne endast skrattat och rådt honom att säga till Pappa och Mamma, det Kammar-Rådet blifvit hastigt sjuk, efter han ändå i afton torde uteblifva. Han bad nu Wilhelm följa sig, för att afhämta sina beställningar för sin aimabla Sophie. På Gustaf Adolfs torg

hade de mött en liten fryntlig undersåtsig man, hvilken, såsom bekant med R**, proponerat honom att i afton ta *revange sen sist*, och frågade skämtfullt, om den gamla Draken ännu alltjemt hvilade lika troget på godset. R** hade svarat, det man väl funnit utväg att förmå honom maka åt sig litet; men att han för i afton ej hade tillfälle att tänka på någon *reparatio damni*. Detta gällde nu likväl alldeles icke. Den främmande tog honom under armen, försäkrade att en timme mer eller mindre gjorde ingen ting till saken, och R**, öfvertalad af några ord, som den främmande viskat honom i örat, hade gifvit Wilhelm en vink att följa sig.

Nu bar det af med stora steg upp till Norra Smedjegatan, hvarest de gingo upp i ett elegant hus och inträdde i ett par präktigt möblerade rum. Några Herrar, som alldeles icke låtit störa sig af de främmandes ankomst, roade sig med att spela kort vid åtskilliga bord. R** hade i början stannat i detta rum och likaledes utan alla façonner satt sig ned vid ett bord, att se på spelet. Men efter en ny visk-

* Ahrensburgs spelhus.

ning af deras ledsagare, hade han sagt till Wilhelm, att han, för några affärrers uppgörande, måste gå in med denna Herrn i nästa rum. Han borde emellertid vänta honom här, då han om några ögonblick skulle komma tillbaka. Derpå hade han med den främmande gått in i ett rum, som var igenläst; men till hvilket denne sednare hade nyckeln, som åter togs ur, och dörren slogs igen. Wilhelm hade en stund roat sig med att betrakta de präktiga taforna i rummet, ehuru han då och då stördes i sina meditationer af de spelandes svordomar och några dofva rop, som stundom förmärktes från den tillslutne kammaren. En annan besynnerlig omständighet hade dessutom äfven fäst hans uppmärksamhet. Han såg nemligen flera ankommande Herrar passera genom rummet till den igenstängda dörren, hvilken dock, så snart de klappat på den tre långsamma slag med högra armbogen och tvänne fortare med vänstra knäet, genast öppnats, och de blifvit insläppte. Dessa omständigheter hade ledt honom på den tanken, att någon Orden förmodeligen derstädes hade sina sammankomster.

Under en dödande ledsnad hade han redan i tre runda timmar väntat Lieutenantens återkomst, och den hemlighetsfulla dörren var ännu allt jemnt tillsluten. Tvänne välvillige Herrar hade väl tilljudit honom, att, till tidens förkortande, spela 12 *vunna spel* med sig; men på hans svar, att han ej kände vira och knappt förstod konst- termen, hade de med synbart förakt vändt honom ryggen och öfverlemnat honom till siha just icke glada betraktelser. Ändtligen hördes ett högt sorl ibland Ordens-sällskapet. Dörren öppnas. Bror R** kommer utrusande med en fart, att han sprang öfverända det spelbord, som stod närmast dörren, och ett högt skratt skallade efter honom från det inre rummet. Wilhelm, som såg honom hättigt upprörd, hade följt honom i hamn och häl och, då han i yttersta rummet upphunnit honom, med delta- gande frågat hvad som var på färde? En dugtig örfil var det svar han erhöll på denna förfrågan, hvarpå Bror R**, sedan han kastat på sig hatt och kappa, rusat ut som en ursinnig, och var i några få språng utför trappan, ned på

gå gatan. Wilhelm hade ansett som sin pligt, att, oakadt dess mindre vänkära bemötande, icke öfvergifva sin vän i detta förtviflade tillstånd. Han hade derföre med höga rop skyndat efter honom. Olyckan ville, att vid deras nedkomst på gatan Brandvakten i hörnet just varit midt i ropet: *Klockan är tije sla*. . . Här hade han tvärtystnat, såsom om man helt hastigt slagit honom en kork i halsen; men deremot placerat sin sax så behändigt om den anlöpande Wilhelms ben, att den staccars gossen fallit pladask på näsan.

Nu hade han råkat i rätt omilda händer. Förgäfves hade han försäkrat, att han var Wilhelm, och att den Herrn, som sprang förut, var en bekant, som han ville tala vid. Man hade ej velat höra honom och icke en gång befria honom från det besvärliga instrumentet, som skramlade om hans ben. Hvem vet, hur långt de hårde till slut kunnat drifva sin grymhet, om icke, till hans stora glädje, Bror R** kommit tillbaka och, vid åsynen af hans iråkade bedröfliga belägenhet, försäkrat hans stränga väk-

tare, att denne Herrn vore hans bästa vän, som visserligen icke hade något ondt uppsåt. De hade blott för ro skull sprungit efter hvarandra, för att försöka hvem som var mest snabbfotad, hvilket han ansåg för en talent, som vid många tillfällen kunde komma en bra karl till gagns. Wilhelm hade han tillsagt, att genast förfoga sig hem, och förkunna de sina, att oförmodadt ankomna ordres från hans Chef tvang honom att utan dröjsmål lemna Stockholm. På detta förord hade nu Wilhelm blifvit entledigad från saxen och efter några digra knuffar och upprepad förmaning att genast laga sig hem och ej vidare göra något spetakel på gatorna, hade han lyckligt kommit utur den fatala knorran. Bror R** hade nu åter försvunnit. Wilhelm ansåg ej rådligt, att uppspana honom, utan skyndade, enligt det ofvan gifna rådet och i anseende till sin skallota belägenhet och fullstänkta kläder, öfver bakgator och gränder hem, dit han nu äfven, utan vidare äfventyr, lyckligen vore anländ.”

Jag har med uppsåt velat bespara

läsaren alla afbrott af utrop, tårar, snyftningar och förbannelser under all den tid Wilhelm aflemnade sin rapport. Dylika hjertrörande saker kunna lättare kännas, än beskrivas. Att måltiden hastigt och lustigt blef bragt till slut, och icke en gång de Julklappar, man inbördes ärnat gifva hvarandra, blefvo aflemnade, kan hvar och en lätteligen föreställa sig. Knappt hade man uppstigit från bordet, förrän Tanterna samt och synnerligen recommenderade sig. Berglund har sedermera berättat, att de genast vid ankomsten utom salsdörren börjat en kappränning utför trappan, hvarvid Tante Ursula vrickat sin ena fot och derigenom till sin stora grämlse måst se de öfriga begge vinna försprånget.

BruksPatron, sedan han med sorgfällighet undersökt Wilhelms tillstånd, och funnit honom alldeles oskadd, utbrast sluteligen i ett högt löje. Sannerligen, sade den muntra Gubben, jag kunnat föreställa mig att denna Julaf-ton skulle bli så rolig. Det har väl kostat mig 1000 R:dr att bli af med de begge gynnarena, men jag hade i går aftons för samma ändamål gerna

gifvit 2000, och har genom denna uppoffring köpt min son en erfarenhet, som i framtiden kan blifva honom nyttig. Mina döttrar hafva lärt känna det så högt beprisade Stockholms gycklerier, och min hustru... Hvad menar du, min Gumma, skole vi ej vända tillbaka till det trefliga B*, att hädanefter såsom hittills med vår beskedliga Pastor och Kronbefallningsman i lugn och förtrolighet äta vår gröt och vår Julkuse?

Huru denna proposition blef emottagen, och om den blef bragt till verkställighet, derom har hitintills ingen säker underrättelse inlupit. Likväl skall utgifvaren af denna berättelse, genom någondera af Tanterna Barbro, Ursula eller Beata, söka få upplysning här om och, i händelse det så skulle behaga läsaren, hafva äran framdeles det meddela.